

Sted skulde være berettiget til at frigjøre sig for Byrden ved Penge istedet for at præstere Arbeide. Det forekommer mig dog, at det er noget af det Mindste, man kan indrømme ham i et Tilfælde, hvor Vedkommende tidligere helt var fri, men man nu paalægger ham en Byrde, som han umulig kan præstere personlig, naar han ikke er der, at han kan købe sig fri ved at betale Penge. Det forekommer mig endog, at det i og for sig er en Vilkaarlighed, for ikke at sige en Uretfærdighed, som disse Eiendomsbesiddere kunne være udsatte for, at man ikke ved denne Leilighed vil tage det Hensyn til deres kun delvise Ophold i Kommunen, som man ellers efter de almindelige Principer for Kommunalbyrder skal tage. Nu er Reglen den, at naar en Mand sættes til Stat paa Landet efter Formue og Leilighed eller efter Hartkorn o. s. v., kræver man ikke fuld Stat af ham, naar han ikke er den fulde Tid i Kommunen. Vi vide Alle, at naar en Person opholder sig en Del af Aaret i en Kommune, betaler han ikke hel Skat, men kun delvis Skat. Men saaledes som Reglen her er affattet, vil det let kunne blive Tilfældet, at der afkræves ham hel Skat i denne Retning. Der gives vel nærmest Anledning til at træffe Fordelingen saaledes, at nogle af de Beboere i Kommunerne, som hidtil have været fri for at deltage i Snekastningsbyrden, ville blive dragne ind under Byrden pekuniært, og det saaledes vel at mærke, at der med Bestemmelsen af denne pekuniære Byrde ikke, som det ellers er Tilfældet, tages Hensyn til, at Vedkommende kun delvis opholder sig i Kommunen. Det forekommer mig, at der herigjennem kan ske Noget, som vil blive uretfærdigt, idet en Mand, hvis Formue bestaar i Bygninger, Jorder, eller hvad det nu kan være, i Stedet for at betale et Bidrag, som efter Omstændighederne fordeles mellem flere Kommuner, efter Reglerne, som de her ere foreslaaede, let kan komme til at yde fuldt Bidrag paa flere Steder, idet der ikke tages Hensyn til de enkelte Steder, han kun opholder sig en Del af Aaret. Min Mening er altsaa den, og jeg vil meget anbefale, at man i Erkjendelse af, at det er et nyt Princip, man indfører i Loven, idet man ikke blot gør Snekastningen til en Kommunal sag, men til en Kommunalbyrde, som efterhaanden mere og mere vil komme til at reguleres efter de Regler, som i det Hele taget gjælde for Fordeling af Kommunalbyrder, vil tage under nøie Overveielse, om det ikke er rigtigt og nødvendigt nærmere at fastsætte, efter hvilket Forhold Byrden skal hvile paa de forskellige Faktorer, hvorefter Pligtarbeidet afgjøres.

Indenrigsministeren (Jørgensen): Det Spørgsmaal, som det ærede Medlem reiste, har ganske vist stor Interesse, og jeg tror derfor, det er rigtigst strax at sige Noget derom. Først maa jeg da tillade mig at gøre opmærksom paa, at der jo efter vedkommende Paragraf for Udredelsen af Snekastningen er 2 Udveie herfor. Den ene er den, at udskrive Arbeidet som Naturalarbeide, den anden er at bortlicitere Arbeidet. Det Sidste kunne vi jo hurtigt blive færdige med; thi her forholder det sig jo saaledes, at Udgifterne udredes ligesom af Kommunekassen. Her er altsaa samme Grundlag som for alle de øvrige kommunale Udgifter, og det indtræder for Snekastningen eo ipso i det Dieblit, det bliver en kommunal Byrde, saasnart Kommunalbeholdningen bestemmer, at den vil lade Arbeidet udføre ved Licitation eller ved leiede Folk. Dette Spørgsmaal lader jeg derfor ligge; Spørgsmaalet bliver da kun, om der ikke skal tages et lignende Hensyn, forsaavidt det udføres in natura. Det tror jeg nu ikke, der skal. Jeg vil her gøre opmærksom paa, at den Karakter, Byrden har, er nærmest af en reel Byrde. Efter Lovforslaget paahviler det enhver Bruger af faste Eiendomme at udføre Snekastningsarbeidet i Forhold til o. s. v. Det er Hovedbestemmelsen. Byrden er, naar den skal udredes i Naturalarbeide, lagt over paa Brugeren, og den ligner overmaade meget Hartkornbyrden, som ogsaa udredes af Eieren eller Brugeren af vedkommende Sted, og der vide vi Alle, at hvad enten Vedkommende er tilstede eller ikke, saa maa han bære denne Byrde. Der er ikke Tale om, om han opholder sig i Kjøbenhavn eller i Stalien, eller hvorsovhelst. Man holder sig ganske simpelt til Eiendommen, og det vil man ogsaa gøre i dette Tilfælde. Det er, om man saa vil, en tilbels ny Regel, der bliver etableret overfor dette Arbeide, men ogsaa kun en tilbels ny Regel; thi vi have hidtil havt de samme Fordelingsnormer efter Loven af 1858. Spørgsmaalet synes mig mere maa være: Gjør man i Virkeligheden nogen reel Uret ved nu at lægge en Byrde paa Eiendommen, og det forekommer mig ikke, man gjør det. Ejerne vil jeg ikke opholde mig videre ved, det er unødvendigt, men i Diebliffet skal jeg kun komme ind paa det Tilfælde, det ærede Medlem fremdrog, nemlig at et Sted er ubeboet. Jeg vil her tage et praktisk Tilfælde. Et praktisk Tilfælde træffe vi nord for Kjøbenhavn, hvor man har samlet en Del Hyststeder, som for det Meste ere ubeboede om Vinteren, og som hidtil have været fritagne